fotbal

Ancheta SPORTUL

De ce există un decalaj între rezultatele echipei naţionale şi valoarea formaţiilor de club?

Fotbalul este — sau poate deveni — puternic în primul rînd prin valoarea echipelor de club şi a principalelor competiţii interne: diviziile naţionale! Ni s-a părut, de aceea, actuală o anchetă privind evoluţia şi rezultatele unor formaţii de club, în raport direct cu ultimul „palmares" al echipei naţionale.

Considerînd că o largă şi competentă dezbatere pe această temă poate sprijini eficient rezolvarea unor importante probleme ale fotbalului nostru, redacţia adresează tuturor specialiştilor acestui sport invitaţia de a-şi expune părerile în cadrul anchetei SPORTUL:

De ce există un decalaj între rezultatele echipei naţionale şi valoarea formaţiilor de club?

UN PARADOX CU CARE NU NE ÎMPĂCĂM!

Un aspect de-a dreptul paradoxal a apărut mai pregnant în fotbalul nostru în ultima parte a sezonului competiţional 1969. Şi anume: în timp ce echipa naţională a obţinut o serie de remarcabile rezultate *(calificarea, după 31 de ani, în turneul final al campionatului mondial, locul V ocupat în ierarhia europeană — cum au stabilit unele statistici),* formaţiile noastre de club, *cu excepţia aceleia a dinamoviştilor băcăuani,* s-au comportat slab sau chiar lamentabil în competiţiile oficiale europene: *U.T.A. — în „Cupa campionilor europeni", Steaua — în „Cupa cupelor" şi Rapid — în „Cupa europeană a tîrgurilor".*

Elemente comune de comparaţie, club-naţională, amplifică dimensiunile paradoxului. Iată, de o parte, Rapidul, *fruntaşă a clasamentului, iese, printr-un eşec zdrobitor, din primul tur al „Cupei europene a tîrgurilor", fiind întrecută de Vitoria Setubal. De cealaltă parte — reprezentativa noastră naţională reuşeşte să înfrîngă dîrza rezistenţă a naţionalei portugheze, într-o partidă în care Eusebio şi coechipierii săi îşi jucau ultima lor şansă în preliminariile campionatului mondial. Iată — continuînd comparaţia — şi această capricioasă formaţie a dinamoviştilor bucureşteni arătîndu-se incapabilă vreme de 533 de zile să cîştige un joc în deplasare în campionatul nostru intern, în timp ce... jumătate din echipa din şos. Ştefan cel Mare strălucea la Londra, Atena şi la Lausanne, contribuind substanţial la succesele echipei noastre naţionale.*

Ce se petrece? Prin ce miracole Răducanu (cu excepţia „episodului Nelson", din timpul partidei cu Portugalia) şi Dan se transformă subit în clipa cînd schimbă tricoul Rapidului cu acela al echipei naţionale? Ce anume îi metamorfozează într-atît pe Deleanu, pe Dinu, pe Radu Nunweiller, pe Ghergheli, pe Dumitrache şi pe Lucescu cînd efectuează aceeaşi operaţiune?

Nimeni nu poate să-şi închipuie că la lot, Răducanu, Deleanu, Dinu, Dan, Dumitrache şi Mircea Lucescu mai învaţă arta stopului, a pasei, a şutului, a marcajului şi a demarcajului aşa cum nimeni nu poate să pretindă că, aici selecţionabilii noştri pot să treacă abrupt de la o slabă formă sportivă la una superioară.

Şi totuşi, ceva se întîmplă, o schimbare în bine — de atitudine, de mentalitate — se înregistrează în momentul intrării jucătorilor-tricolori în pregătirea pentru partidele internaţionale oficiale. Fotbaliştii noştri fruntaşi devin perfect conştienţi de responsabilitatea sporită care apasă pe umerii lor, mobilizîndu-se, indiferent de valoarea adversarului pe care urmează să-l întîlnească. Şi mai este un lucru ţinînd de esenţă: la echipa naţională, spre deosebire de formaţiile lor de club, fotbaliştii selecţionabili respectă întrutotul o anume disciplină de joc, acţionînd în cadrul unei IDEI — precisă, raţională şi deci realistă — în care CRED fără nici o reţinere.

Ciudat, dar de netăgăduit, este faptul că echipa noastră naţională se prezintă la ora actuală mai omogenă, mai bine sudată — *atît din punct de vedere tactic, cît mai ales sufletesc —* decît formaţiile care activează de ani de zile în campionatul intern şi care beneficiază, în genere, de aceeaşi componenţă, de acelaşi conducător tehnic.

Ce-i de făcut, cum trebuie acţionat pentru ca echipele de club să devină, cu timpul, unităţi valoroase ale fotbalului românesc?

Este ceea ce ne-am propus să încercăm a lămuri, începînd de azi, în coloanele rubricii de fotbal, cu ajutorul tehnicienilor noştri, participanţi la ancheta ziarului. Căci un lucru e clar: cu cît soccerul nostru va beneficia de formaţii de club pregătite temeinic, la toţi factorii jocului, cu atît şi fotbalul practicat de echipa naţională se va înscrie pe o linie ascendentă.

C. BRAUN-BOGDAN,
antrenor emerit:

La multe cluburi nu se munceşte aşa cum trebuie

S-a ajuns la această situaţie din următoarele cauze:

● La echipa naţională s-a făcut — în primul rînd — o bună selecţie. De multă vreme au existat discuţii în legătură cu formarea echipei şi de-abia în ultimul timp aproape toată lumea — mă refer la tehnicieni, presă şi la marea masă a iubitorilor de fotbal — a fost de acord cu echipa formată de comisia de selecţie. Aceasta a dus la o contopire a publicului cu echipa, creîndu-se un tot unitar;

● Crearea unei ambianţe bune în jurul echipei naţionale. Presa şi-a adus contribuţia sa la această atmosferă şi, totodată, la închegarea unei adevărate echipe, cu toate că jucătorii provin din mai multe formaţii;

● Anumite preocupări speciale au dus la dezvoltarea la maximum a simţului patriotic, la dăruirea fără rezerve a jucătorilor. De asemenea, un spirit de exigenţă sporit a determinat un maximum de randament în preliminariile campionatului mondial.

Cu regret trebuie să spun, însă, despre echipele noastre de club, chiar despre cele fruntaşe, că nu sînt omogene din punct de vedere valoric, că prezintă mari diferenţe de concepţie de joc şi că au condiţii inegale de pregătire. Echipele de club nu sînt încă pregătite pentru un efort de lungă durată (40—50 de jocuri pe an), şi din această cauză jucătorii manifestă fluctuaţii de formă care explică poziţia lor în clasamentul divizionar şi comportarea în competiţiile internaţionale.

Lipsa de înţelegere din partea jucătorilor în ceea ce priveşte metodele moderne de instruire este o altă cauză a decalajului de care vorbim. În general, în cluburi nu există o preocupare pentru ridicarea măiestriei tehnice.

Toate acestea duc la plafonarea multor jucători talentaţi şi chiar a acelora care, la un moment dat, păreau de mare perspectivă.

Desigur că şi unii antrenori dau dovadă de lipsă de exigenţă, tratînd cu uşurinţă abaterile unor elevi de-ai lor. Alţi antrenori nu sînt preocupaţi de căutarea noului şi aplicarea lui la antrenamente şi jocuri.

Există şi o orientare greşită în ceea ce priveşte valoarea echipelor; la unele dintre ele munca antrenorilor este apreciată exclusiv prin locul ocupat în clasament şi nu prin prisma jocului prestat. Aceasta face ca o parte din echipe, în special cele de la mijlocul clasamentului, să lupte mai mult pentru a nu pierde, decît pentru victorie. Şi atunci se renunţă la jocul de calitate, ofensiv, cu faze spectaculoase care aduc goluri; în schimb, se caută, şi uneori se reuşeşte, să se copieze diferite sisteme defensive.

TITUS OZON,
antrenor la Jiul Petroşani:

Cînd doreşti şi cînd... nu doreşti să te afirmi!

Părerea mea este că nivelul valoric al echipelor de club — mă refer în special la formaţiile bucureştene Rapid, Dinamo şi Steaua (care aproape în fiecare an ne-au reprezentat în competiţii europene) — a scăzut. Fiecare dintre formaţiile enumerate vădeşte slăbiciuni atît în apărare, cît — mai ales — în privinţa eficacităţii. De aici, şi rezultatele modeste, sau chiar slabe, pe care le-au obţinut în ultimele competiţii internaţionale oficiale. Desigur „cazul U.T.A." e ceva aparte. Această echipă a ieşit campioană datorită unui concurs de împrejurări favorabile şi nu întîmplător nu ne-a putut reprezenta la nivelul cerinţelor într-o competiţie de amploare. În ceea ce priveşte evoluţia dinamoviştilor băcăuani, se desprind două aspecte: a) formaţia este alcătuită — în general — din jucători tineri, dornici de afirmare, fapt determinant în obţinerea unor rezultate bune; b) în primele două tururi, Dinamo a întîlnit adversari de o valoare modestă.

După cum se ştie, echipa naţională este formată în special din jucători de la Dinamo, Rapid şi Steaua. Au fost alese valorile care au avut şi o comportare constant bună. În acelaşi timp, toţi jucătorii au dorit să înregistreze o performanţă deosebită. De asemenea, cei doi antrenori Niculescu şi Vogl, au găsit cele mai bune metode de antrenament şi cea mai bună formulă de echipă pentru fiecare meci din cadrul preliminariilor C.M.

Din cele expuse, cred că reiese clar explicaţia decalajului existent între performanţele echipei naţionale şi comportările formaţiilor de club.

Desene de AL. CLENCIU

ZBUCIUMATA ISTORIE a «ZEIŢEI»

NUMAI PATRU EUROPENE...

● După euforie, crude realităţi ● La un pas de „marea schismă" a fotbalului ● 4 într-un... pachebot ● Un veritabil „Turn Babel al arbitrajului" ● Micile speranţe ale românilor risipite de Almeido Rego ● La sfîrşit, carnaval pe străzile din Montevideo

Cititorii au luat cunoştinţă, în numărul anterior, de argumentele invocate de Uruguay pentru a primi organizarea primei ediţii a Cupei mondiale. Viu susţinuţi de către colegii lor sud-americani, uruguayenii sînt autorizaţi, la Congresul de la Barcelona, din 18 mai 1929, să organizeze marea întrecere. Alegerea întrunise unanimitatea iar la sfîrşitul şedinţei membrii congresului se despărţiseră fericiţi, propunîndu-şi să se revadă la... Montevideo.

Dar, odată stinsă această euforie au apărut, crude, realităţile. Cînd a sosit momentul înscrierilor s-a observat, că federaţiile europene, care susţinuseră proiectul în modul cel mai călduros (în special cele ale Europei Centrale), au manifestat puţină înţelegere. Ele erau seduse de ideea organizării unei asemenea întreceri cu caracter mondial, deschisă profesioniştilor, dar obiectau acum că această expediţie în Uruguay necesită o absenţă de mai bine de două luni, ceea ce va cauza perturbaţii serioase în campionatele lor naţionale. Şi apoi — se punea întrebarea — cine-i va plăti pe jucători pe timpul acestei lungi perioade?

Cu două luni înainte de deschiderea întrecerii, fixată pentru ziua de 13 iulie, nici un angajament european nu parvenise la sediul F.I.F.A.-ei, de la Zürich. Rînd, pe rînd, Italia, Spania, Austria, Ungaria, Cehoslovacia, Elveţia, Germania s-au eschivat. România, Iugoslavia, Belgia tatonau încă. Anglia părăsise, din nou, cu un an înainte, federaţia internaţională. Franţa, după ce acceptase să efectueze deplasarea (recunoscătoare Uruguayului pentru prezenţa sa la Paris, în 1924) se dezise şi ea.

La Montevideo, stupoare printre organizatori, apoi... furtună. Preparativele sînt aproape gata, dar această primă cupă mondială nu se poate juca numai între americani. Se ameninţă cu părăsirea în bloc a federaţiei internaţionale şi cu crearea unei asociaţii pan-americane. La F.I.F.A. — dezolare. Se

cere prelungirea termenelor de înscriere: din birourile de la „Bahnofstrasse", din Zürich, alarmate apeluri telefonice pleacă spre toate capitalele fotbalului european, dar recalcitranţii rămîn pe poziţii. La 18 mai, România, Iugoslavia şi Belgia sînt singurele trei naţiuni înscrise. A doua zi, la Paris, federaţia franceză de fotbal revine asupra precedentei decizii şi votează participarea cu o lună înainte de data fixată pentru startul pachebotului reţinut pentru puţinele reprezentante ale Europei. Fotbaliştii români, belgieni şi francezi — fiecare din porturi diferite — se îmbarcă în ziua de 21 iunie pe pachebotul „Conte Verde". Fotbaliştii iugoslavi se urcă pe un alt vapor, din care cauză vor sosi la Montevideo cu o întîrziere de 3 zile.

14 zile mai tîrziu are loc debarcarea la Montevideo. Pe cheiuri, cei sosiţi să-i primească pe fotbaliştii europeni agită buchete de flori şi mii de mici drapele cu culorile celor patru reprezentante ale bătrînei Europe. Căci presa uruguayană, dacă a criticat cu virulenţă atitudinea ţărilor absente, a preamărit în schimb cu entuziasm meritele acelora care au răspuns invitaţiei. Prin mulţimea care-i aclama pe oaspeţi se agitau, de asemenea, şi steguleţe braziliene, pentru că la escala de la Rio de Janeiro fotbaliştii brazilieni au luat şi ei loc pe puntea lui „Conte Verde".

Brazilia era una dintre cele nouă naţiuni americane angajate în competiţie. Celelalte opt: Argentina, Bolivia, Chile, Paraguay, Peru, Mexic, Statele Unite şi, bineînţeles, Uruguay. „Ce vor face împotriva acestei formidabile coaliţii" — se întrebau ziariştii europeni — România, Iugoslavia, Franţa şi Belgia?

Una din problemele care i-au preocupat, în mare măsură, pe organizatorii primei Cupe Mondiale a fost aceea a arbitrajului. În 1930, fotbalul era un sport universal, dar punţile între diferitele continente abia fuseseră stabilite. Se juca, peste tot, după aceleaşi reguli fundamentale, însă subtilităţile şi variantele lor erau interpretate de o manieră foarte diversă. La Montevideo au fost desemnaţi să conducă 15 arbitri: patru europeni, printre care şi românul Costel Rădulescu, şi 11 americani, între care 6 uruguayeni, un argentinian, un bolivian, un brazilian, un chilian şi un mexican. În concluzie, un veritabil „Turn Babel al arbitrajului". A fost necesară o reunire a tuturor acestora înaintea deschiderii competiţiei, în dorinţa de a se obţine o cît de mică unitate de vedere, de exemplu asupra delicatelor probleme ale loviturilor libere, ofsaidului şi penaltiului.

Echipa României a debutat promiţător în jocurile grupei a III-a din care mai făceau parte selecţionatele Uruguayului şi Perului. Fotbaliştii noştri au întîlnit, în ziua de 14 iulie, formaţia Perului pe care au întrecut-o cu scorul de 3—1. Meciul s-a jucat pe terenul Penarol, iar la un moment dat echipa noastră a rămas în 10 oameni, deoarece fundaşul Steiner şi-a fracturat piciorul la o ciocnire cu un adversar. Cele trei goluri ale învingătorilor au fost înscrise de **Rudolf Wetzer, Stanciu şi N. Covaci.** România a evoluat în următoarea formaţie: **Lăpuşneanu — Steiner, Bürger — Rafinschi, Vogl** (actualul antrenor al naţionalei), **Fieraru — N. Covaci, Deşu, Wetzer, Stanciu, Barbu.**

Următorul examen, şi cel mai dificil, românii aveau să-l susţină (fără Steiner şi Stanciu, grav accidentat şi el în partida cu Peru), în faţa formaţiei gazdă, selecţionata Uruguayului care, cu puţine zile înainte, obţinuse în faţa Perului o victorie... à la Phirrus, cîştigînd greu cu 1—0.

Dar speranţele românilor au fost repede risipite de către arbitrul brazilian Almeido Rego care a acordat un gol fotbaliştilor uruguayeni, înscris din poziţie clară de ofsaid şi care, la puţine minute după aceea, ne-a refuzat un punct perfect valabil, înscris de Barbu, la capătul unei acţiuni spectaculoase. Astfel avantajaţi din start, fotbaliştii uruguayeni şi-au putut impune în continuare cu mai mare uşurinţă superioritatea lor tehnică, învingînd cu 4—0.

În această partidă, România a aliniat următoarea formaţie: **Lăpuşneanu — Czako, Bürger — Robe, Vogl, Fieraru — N. Covaci, Deşu, Wetzer, Rafinschi, Barbu.**

În afară de Uruguay, cîştigătoarea seriei noastre, pentru semifinale s-au mai calificat Iugoslavia, singura reprezentantă a Europei rămasă în cursă, Argentina şi Statele Unite. Onoarea bătrînului continent fusese salvată de către formaţia iugoslavă, dar şi românii şi francezii se comportaseră de o manieră satisfăcătoare. Învingînd, cu acelaşi scor (6—1), pe Iugoslavia şi Statele Unite, echipele Uruguayului şi Argentinei s-au aflat apoi faţă în faţă în prima finală a lui „Campeonato del Mundo", o reeditare a celei olimpice, disputată cu doi în urmă la turneul de la Amsterdam.

Această mare finală, care s-a disputat în ziua de 30 iulie, a declanşat în cele două ţări un uriaş interes. De la Buenos Aires au plecat zece pachebotuni speciale pline cu suporteri argentinieni.

Meciul a avut o desfăşurare pasionantă. La repriză, argentinienii conduceau cu 2—1, dar la cel de-al doilea gol, înscris în min. 37 de către Guillermo Stabile, căpitanul echipei uruguayene, Nazzasi, a protestat vehement, reclamînd ofsaid. Arbitrul belgian John Langenus a rămas, însă, ferm pe poziţie. Stupoare! „Tribunele" îşi păstrează calmul. Nici o petardă nu îşi ia zborul spre cer. Dar cînd interul-stînga, Pedro Cea, a marcat golul egalizator, în min. 57, vulcanul uruguayan a intrat în erupţie. Apoi, în min. 68, aripa stîngă Iriarte a înscris şi el, în mijlocul unui vacarm asurzitor, pentru ca înaintaşul centru Castro să dea lovitura de graţie cu cîteva minute înainte de sfîrşit. Echipa Uruguayului va confirma victoria sa de la Amsterdam asupra Argentinei, cîştigînd cu 4—2 prima finală a cupei mondiale. Şi în timp ce Jules Rimet, preşedintele F.I.F.A.-ei, înmînă căpitanului Nazzasi, Cupa în aur masiv, modelată de către francezul Lafleur, mulţimea, în picioare, cînta imnul naţional. Miile de suporteri argentinieni părăseau stadionul cu fruntea plecată. Străzile oraşului Montevideo erau pline de lume. Claxoanele automobilelor, sirenele vapoarelor ancorate în port, reflectoarele instalate ad-hoc, furnizau împreună un impresionant spectacol de sunet şi lumină... S-a dansat pe străzi toată noaptea şi a doua zi a fost sărbătoare în tot Uruguayul...

Desene de MATTY

(Va urma)

Programul returului campionatului diviziei C — seria a IV-a, ediţia 1969-1970

ETAPA a XVI-a, 15 MARTIE 1970

Petrolul Tîrgov.—T.U.G. Buc.
I.R.A. Cîmpina—Fl. roşie Buc.
Unirea Cîmpulung — Carpaţi Sinaia
Progresul Balş — Comerţul Alexandria
Prahova Pl.—Progresul Corabia
Caraimanul Buşteni—Dacia Pit.
Autobuzul Buc.—Unirea Drăg.
Sirena Buc.—Chim. Tr. Măg.

ETAPA a XVII-a, 22 MARTIE

Unirea Drăgăşani—Caraimanul
T.U.G.—Prahova
Progresul Corabia—I.R.A.
Flacăra roşie—Petrolul
Dacia—Unirea Cîmpulung
Carpaţi—Sirena
Chimia—Progresul Balş
Comerţul—Autobuzul

ETAPA a XVIII-a, 29 MARTIE

I.R.A.—Unirea Cîmpulung
Sirena—Comerţul
Petrolul—Progresul Balş
Autobuzul—Carpaţi
Prahova—Chimia
Caraimanul—Flacăra roşie
Unirea Drăgăşani—Dacia
Progresul Corabia—T.U.G.

ETAPA a XIX-a, 5 APRILIE

Dacia—Progresul Corabia
Progresul Balş—I.R.A.
Flacăra roşie—T.U.G.
Comerţul—Prahova
Sirena — Autobuzul
Unirea Cîmpulung—Petrolul
Carpaţi—Caraimanul
Chimia—Unirea Drăgăşani

ETAPA a XX-a, 12 APRILIE

Chimia—Autobuzul
Petrolul — Unirea Drăgăşani
Unirea Cîmpulung—Sirena
T.U.G.—Caraimanul
I.R.A.—Carpaţi
Dacia—Prahova
Flacăra roşie—Progresul Balş
Progresul Corabia—Comerţul

ETAPA a XXI-a, 19 APRILIE

Prahova—Progresul Balş
Autobuzul—I.R.A.
Carpaţi—Petrolul
Sirena—Dacia
Comerţul—T.U.G.
Caraimanul—Chimia
Prog. Corabia—U. Cîmpulung
Unirea Drăgăşani—Flacăra roşie

ETAPA a XXII-a, 26 APRILIE

I.R.A.—Sirena
Comerţul—Petrolul
Progresul Balş—Autobuzul
Prahova—Carpaţi
Caraimanul—Unirea Cîmpulung
T.U.G.—Unirea Drăgăşani
Dacia—Chimia
Flacăra roşie—Prog. Corabia

ETAPA a XXIII-a, 3 MAI

Progresul Corabia—Caraimanul
Carpaţi—Dacia
Unirea Cîmpulung—Prahova
T.U.G.—Sirena
Petrolul—I.R.A.
Autobuzul—Flacăra roşie
Prog. Balş—Unirea Drăgăşani
Chimia—Comerţul

ETAPA a XXIV-a, 10 MAI

Unirea Drăgăşani—Comerţul
Autobuzul—Unirea Cîmpulung
Chimia—Progresul Corabia
Petrolul—Caraimanul
Dacia—Flacăra roşie
I.R.A.—Prahova
Carpaţi—T.U.G.
Sirena—Progresul Balş

ETAPA a XXV-a, 17 MAI

Progresul Balş — Carpaţi
Flacăra roşie — Chimia
Caraimanul — Autobuzul
Comerţul — I.R.A.
Progresul Corabia — Petrolul
T.U.G. — Dacia
Prahova — Sirena
Unirea Drăgăşani — Unirea Cîmpulung

ETAPA a XXVI-a, 24 MAI

Unirea Cîmpulung — Fl. roşie
Carpaţi — Comerţul
Progresul Balş — Progresul Corabia
Autobuzul — Prahova
I.R.A. — Unirea Drăgăşani
Sirena — Caraimanul
Chimia — T.U.G.
Petrolul — Dacia

ETAPA a XXVII-a, 31 MAI

I.R.A. — Caraimanul
Dacia — Progresul Balş
Carpaţi — Chimia
Unirea Cîmpulung — Comerţul
Autobuzul — T.U.G.
Prahova — Petrolul
Sirena — Flacăra roşie
Unirea Drăgăşani — Progresul Corabia

ETAPA a XXVIII-a, 7 IUNIE

Unirea Drăgăşani — Prahova
T.U.G. — Unirea Cîmpulung
Caraimanul — Progresul Balş
Flacăra roşie — Carpaţi
Chimia — I.R.A.
Progresul Corabia — Autobuzul
Comerţul — Dacia
Petrolul — Sirena

ETAPA a XXIX-a, 14 IUNIE

Progresul Balş — T.U.G.
Comerţul — Caraimanul
Sirena — Progresul Corabia
I.R.A. — Dacia
Autobuzul — Petrolul
Carpaţi — Unirea Drăgăşani
Chimia — Unirea Cîmpulung
Prahova — Flacăra roşie

ETAPA a XXX-a, 21 IUNIE

Progresul Corabia — Carpaţi
Dacia — Autobuzul
Flacăra roşie — Comerţul
Unirea Cîmpulung — Progresul Balş
Unirea Drăgăşani — Sirena
Petrolul — Chimia
Caraimanul — Prahova
T.U.G. — I.R.A.

Rapidul începe azi serialul amicalelor de pe Giuleşti

Reveniţi în Capitală după o vacanţă petrecută la munte, jucătorii Rapidului vor susţine în perioada următoare mai multe meciuri amicale. Azi, de la ora 15, pe stadionul Giuleşti, Rapidul va avea ca adversară formaţia bucureşteană Tehnometal. Pentru duminică, tot pe stadionul Giuleşti, este prevăzut un cuplaj. În deschidere, de la ora 9, echipa de tineret-rezerve va întîlni pe C.F.R. Paşcani. În meci-vedetă, de la ora 10,45, Rapid va evolua în compania formaţiei Farul Constanţa.

Săptămîna viitoare, miercuri 4 februarie, stadionul Giuleşti va găzdui un nou cuplaj. Cu această ocazie, formaţiile Rapidului (tineret şi seniori) vor avea ca adversare echipele similare ale Metalului Bucureşti. Meciul dintre echipele de tineret va începe la ora 13,30, iar cel de seniori la ora 15,15.

Progresul — Granitul 1-1 (0-1)

Ieri, în al doilea meci de verificare de pe stadionul din str. dr. Staicovici, Progresul a terminat la egalitate cu formaţia Granitul (campionatul „Onoare" al municipiului Bucureşti). Scor final 1-1 (0-1) prin golurile înscrise de Simescu (Granitul) şi Solomon (o nouă achiziţie) pentru Progresul.

PAVEL PEANĂ — coresp.

CUPON DE CONCURS

Numele şi prenumele: . . . .

. . . .

Adresa: . . . .

. . . .

1. CE ECHIPE VOR OBŢINE CALIFICAREA PENTRU SFERTURILE DE FINALA (reamintim: din fiecare grupă se califică primele DOUA CLASATE)?

GRUPA A . . . .

GRUPA B . . . .

GRUPA C . . . .

GRUPA D . . . .

2. CE ECHIPA VA CIŞTIGA CAMPIONATUL MONDIAL?

. . . .